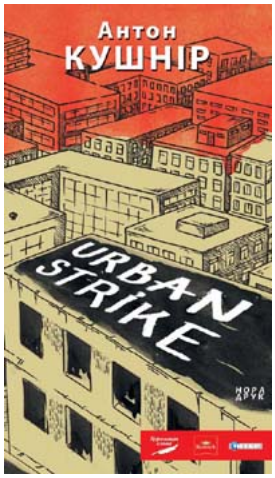
Написав Маркіян Камиш
Неділя, 08 лютого 2015, 19:04

Джерело: http://markian.info/

— В чому різниця між інсталяцією, перформансом і акціонізмом?
— Ну дивись… інсталяція — це насрать під дверима. Перформанс — це насрать і позвонить в двері.
— А акціонізм?
— Позвонить і насрать.

Ця книжка про покоління реперських штанів, телеканалу OTV, журналів ХЗМ і GAME.EXE. Пацани малювали на стінах графіті, вивчали нижній брейкданс і навіть пробували освоїти скейт. Все це рідна ностальгія тридцятирічних: каталоги з іноземними товарами, приставка денді і страшенні сварки, бо хтось помер у Battletoads, коли грали на пару. А блок живлення потрібно було постійно охолоджувати, бо через чотири години роботи на ньому можна приготувати нормальну таку яєшню.

До речі, «Урбан Страйк» — назва старезної приставочної гри. І там теж були саботаж-вандалізм. Але ця книжка не про далеке дитинство автора. Тут персонажі трохи підросли, почали слухати гранж, пити пиво і ганяти на бордах під пам'ятниками визначним діячам культури.

Початок роману енергійний, очима по тексту я не спотикаюся. Імя Тайґер, характер хуліганства персонажів у книжці («перше правило акції — вона має бути успішна, друге правило акції — вона за будь яких умов має бути успішною») всяко відсилають до «Бійцівського клубу» Паланіка.

Багато сучасної молоді пережило моменти, описані автором. І тому читаю з посмішкою. Проблема… в житті все набагато хардовіше, ніж описано в «Urban Strike»: замість поїздки в метро-депо — систематичні пробіжки тунелями метро і бухі покатушки зацепом за вагонами. Замість скромного футболу в підземній річці — сплави на надувному човні бурхливими водами Либіді талою весною. Список можна продовжувати нескінченно. Загалом, в книжці поданий лайт-варіант урбан-трешачини. Мабуть, автор просто приховав усю хардятину подалі у закутки довготривалої пам'яті, аби ні у кого не сталося інфаркту.

До речі, іноді персонажів кортить увалить мокрой тряпкой по шиї. Наприклад, за «турботу» про здорове харчування (розкидання листків про шкідливість гамів у Макдоналдсі і т.п.). Схоже на упороті ініціативи радикальних веганів. Та потім я знову щипаю себе за руку: ця книжка про і для малих ідеалістів, які зовсім скоро обзаведуться стабільною роботою, споживчими кредитами, коханою і коханкою. Не буде більше спонтанної груповухи, не буде наркотиків, хуліганства і малювання на стінах незрозумілої нікому крім мазафаки, яка ні разу не схожа ані на Баскію, ані на Бенксі. А на якусь фігню, яку ніхто окрім тебе і твоїх друзів прочитати не в силі.

Багатенько битовухи, а Urban Exploration і замашки на вєнський акціонізм могли бути сміливіші. Книжка для п'ятнадцятирічних, які з запалом та ідеалізмом будуть наслідувати вичитані тут веселі і життєрадісні дурниці. Мабуть, це нормально. Ну або для тих, хто з якихось причин зовсім пропустив хардкор ранніх 2000-х.